

Wervelend slotakkoord huwelijksvierluik

Theater

Perfect Wedding van Charles Mee door Toneelgroep Amsterdam, regie Ivo van Hove. In Stadsschouwburg Amsterdam 4 december. Daar t/m 23 december.

Het huwelijk – een hel of de hemel? Die vraag heeft Ivo van Hove zich gesteld in zijn huwelijkscyclus die hij de afgelopen anderhalf jaar in het theater met Toneelgroep Amsterdam heeft opgevoerd. Nu zondag *Perfect Wedding*, het slotdeel van het vierluik, in première is gegaan, kan het antwoord niet anders luiden dan: de hemel! Het is weliswaar afzien in dat huwelijk, en geregeld breekt de hel los en er is van beide kanten veel machtsvertoon voor nodig om te overleven, maar uiteindelijk zegeviert de liefde.

Daarom eindigt *Perfect Wedding* in een energieke danspartij, eerst een mooie multiculti-mix van Indiase en westerse dans, en vervolgens een serie performances van eigentijdse individuen die hun emoties de vrije loop laten. Dat slotdeel duurt een paar dansjes te lang, maar het is al met al een fraaie afsluiting van een intrigerende, af en toe tot nadenken stemmende en vaak vrolijke happening, waarin klassiek teksttoneel een geslaagd verbond aangaat met bewegingstheater. Dat alles gezet op een welluidend geluidsdecor waarin DEUS, Anthony and The Johnsons en het *Ave Maria* samenvallen, in een Stadsschouwburg die voor de gelegenheid geheel is getransformeerd tot een gebedsruimte, loungeplek, feestzaal en buurthuis ineen.

Vier stukken over het huwelijk, over relaties, en over hoe mensen onder het mom van een liefdesverbond elkaar het leven soms onmogelijk kunnen maken. *Kruistochten* van Alan Ayckbourn, *Scènes uit een huwelijk* van Ingmar Bergman, *Het temmen van de feeks* van Shakespeare en als kers op de taart dit *Perfect Wedding* van de Amerikaanse schrijver Charles Mee, speciaal gemaakt voor het ensemble van Toneelgroep Amsterdam.

‘In een tijd vol geweld en terrorisme speel je geen leuke huwelijkskomedie van Ayckbourn’, liet collega-regisseur Johan Simons zich destijds in deze krant ontvalen. Van Hove vond die stelling aanvechtbaar, omdat naar zijn mening juist in het huwelijk, die microkosmos van intermenselijk contact, de kiem wordt gelegd voor de grote problemen van deze tijd. Als je weet hoe je met je partner moet samenleven, kun je ook

met de Turkse slager omgaan – dat is kort samengevat zijn opvatting. In die zin ziet hij in Charles Mee een zielsverwant: beiden beschouwen de liefde als een brug naar vooruitgang en verheffing. Een even idealistisch als naïef wereldbeeld, dat niettemin heeft geleid tot een serie spraakmakende voorstellingen, die niet alleen een groot en breed publiek trokken maar ook tot discussies hebben geleid.

Na een meesterlijke *Kruistochten* (weliswaar een komedie, maar zeer wrang), het wankelmoedige *Scènes uit een huwelijk* (de vorm prevaleerde hier over de inhoud), en een omstreden *Feeks* (voetbal supporters en corpsballen werden wel erg gemakkelijk op één hoop gegooid, van de oorlog tussen feeks en temmer bleef weinig over) is *Perfect Wedding* een wervelend slotakkoord.

Dit niet al te diepgravende maar wel aanstekelijke huwelijks sprookje is zeer schatplichtig aan Shakespeare's feecerieke *Midsummernightsdream*. ‘De een wil de ander, maar de ander wil die ene niet’, zong Ramses Shaffy jaren geleden al, en dat wordt hier voluit getoond. Aan de hand van een simpele anekdote (huwelijksfeest loopt uit de hand door familieperikelen en ontrouw) voeren Mee en Van Hove de toeschouwer mee naar een bos vol geknakte gevoelens, gebroken harten en opzweepende wellust. Vrouwen, mannen, minnaars, priesters, doodgravers en goeroes – alles loopt door elkaar, mannen en vrouwenrollen zijn in deze voorstelling inwisselbaar.

Vol overgave hebben de twintig (!) spelers zich in dit avontuur gestort. Van sommigen vraag je je af waarom ze bij dit gezelschap spelen, maar de meeste zijn goed, of leuk, of allebei. De huppeldansjes van Jacob Derwig, de retoriek van Frieda Pittoors, de ontroerende monoloog van Fred Goessens, het exotische van Marieke Heebink, de bezieling van Eelco Smits – het is een plezier om naar te kijken en te luisteren. Maar ere wie ere toekomt: Joop Admiraal steelt de show in zijn vederlichte performance waarmee hij over het toneel dertelt.

De conclusie van *Perfect Wedding* is helder: we hebben nu eenmaal maar één leven en dat kun je maar het beste delen met degene die je lief is. Eind goed, al goed, zeker als tot slot een gouden regen naar beneden dwarrelt. Van Hove is nog niet klaar met het huwelijk. Na deze cyclus gaat hij gewoon door: in het komende Holland Festival regisseert hij Ibsens *Hedda Gabler* met Halina Reijn in de

titelrol. Zo ongeveer de meest zwarte huwelijks tragedie in de toneelliteratuur.

Hein Janssen

